

пръстъ. Ние се върнахме у дома, вързахме малкото лисиче съ синджиръ и го оставихме на двора.

То бѣше малко, хубаво звѣрче, покрито съ мека козина, като агънце. Но въ жълтитѣ му очи блестѣше злина и хитростъ.

Когато нѣкой минаваше покрай него, то настрѣхваше, скриваше се въ колибката си и дълго седѣше тамъ, безъ да излиза навънъ. Нарекохме го Типъ. Отъ прозореца на стаята азъ можехъ да следя всѣко негово движение.

Презъ нощта горкичкото стана много неспокойно. Ту излизаше отъ колибката, ту се скриваше въ нея при най-малкия шумъ. То дърпаше синджира си и, като го хвана съ лапкитѣ си, яростно го загриза. Изведнѣжъ то спрѣ, послуша се, следъ това дигна черното си после и жалостно изписка. То направи така два пѣти, като дърпаше синджира и се движеше насамъ-натамъ. Скоро се чу отговоръ: предпазливо, глухо рѣмжене на старата лисица. Следъ нѣколко минути нѣкаква неясна фигура се мѣрна при купчината дърва. Лисичето се пѣхна въ колибата, но веднага се върна и радостно се хвърли срещу майка си. Тя бързо грабна детето си и се обърна да го отнесе, но когато синджирътъ се изопна, нѣщо издърпа грубо лисичето изъ устата ѝ, и тя, уплашена отъ звука на синджира, се скри задъ дървата.

Следъ единъ часъ лисичето престана да се дърпа и да квичи. Погледнахъ презъ прозореца и при свѣтлината на луната видѣхъ, какъ старата лисица, легнала до детето си на земята гризѣше нѣщо: металическиятъ звукъ ми обясни, че тя гризе коравата верига, която не пуца детето ѝ, а малкото лисиче въ това време бозаеше отъ майка си. Когато азъ излѣзохъ, лисицата избѣга въ гората, а близу до колибата азъ видѣхъ две окървавени и още топли пилета, които тя бѣ оставила за детето си. Сутринята видѣхъ, че синджирътъ блестѣше нѣколко сантиметра подъ гердана.